

U
R
Z
i
C
a

VASILE IS 2015

ANUL II. Nr. 27
11 MARTIE 1950
16 PAGINI
15 LEI

SOCIALIȘTII DE DREAPTA ȘI IDEALURILE LOR... „INALTE”.

Desen de EUG. TARU

— Cum, domnule, să desființăm birocrația, așa fără nici o formă? !...

desen de AUREL JIQUIDI

Un cabinet medical

Intr'o după amiază, pe la orele 5, mă prezintă la policlinică din Vaslui și cer un bon de consultație.

— Nu se poate, mi se răspunde, s'au împărțit prea multe! Veniți mâine dimineață!

N'am ce face și plec. A doua zi dimineață, mă învoiesc dela serviciu și, la orele 9 sunt la Policlinică. Imi spun numele aceluiși funcționar care eliberează bonurile și când îi arăt calitatea mea de salariat, îmi răspunde:

— Pentru salariați, consultațiile se fac numai după masă!

— Păi ieri mi-ai spus să vii azi dimineață...

— Și acum îți spun să vii după masă! E tot aia, ori dimineață, ori după masă!

Vin și după masă și de data aceasta obțin bonul. Când îmi vine rândul la consultație, intru în cabinet. Cabinetul medical suferea de lipsa cuierului și a scaunelor; singurul scaun din încăperea fiind ocupat de medic. Așa că mă desbrac și cu hainele în brațe, mă înfățișez doctorului.

— Cum să te consulți cu astea în brațe? spune doctorul. Pune-le undeva pe jos! face el apoi, arătându-mi podeaua.

— Să le pun jos?

— Sigur, podeaua e curată. Doar suntem într'un cabinet medical!

Îi urmez rețeta și după consultație încerc să-mi scutur hainele.

— Ce, domnule, aici ți-ai găsit să ți le scuturi? tipă medicul. Uită că te afli într'un cabinet medical?

Fără comentarii...

ION POPOVICI

Str. Călugăreni 29, Vaslui

LUCERNĂ ÎNTĂRZIATĂ

de MIRCEA ENESCU

„Mănânci calule ovăz”? e o întrebare de prisos și cred că nimeni nu s'a gândit s'o pună vreodată unui cal. Pentru că răspunsul ar fi întotdeauna, da — în caz când caii ar ști să spună, da.

Dar, uneori, în lipsă de ovăz, caii se mulțumesc, al naibii de bucuroși, și cu lucernă de exemplu. Asta e un lucru cunoscut. Totuși lucerna, cu foile ei verzi, cu rădăcina ei și cu ce bruma mai are, a provocat un bucluc. Să vedeți cum.

Directia Canalului Dunărea — Marea Neagră din Constanța, are nevoie de nutreț pentru asigurarea hranei numeroșilor cai, pe care îi folosește pe vasele sale șantiere. Pentru acest motiv cere, printr'o adresă, în ziua de 4 Ianuarie a. c. Ministerului Agriculturii, 1.000 kgr. de sămânță de lucernă. De ce sămânță? Simplu: pentru a fi semănată, ca să dea lucerna verde, atât de plăcută cailor, așa cum am văzut mai sus.

Nu mai că, adresa aceasta, adică sămânța odată aruncată — n'a dat nici un fel de roade. Așteaptă Direcțiunea din Constanța, așteaptă și iar așteaptă... lucerna, neam s'apară!

Se împotmolise la „Serviciul Semințelor, Direcția culturii plantelor de câmp” și refuza cu îndărătnicie să răsară. Dar, Direcțiunea, având neapărată nevoie de cele 1.000 kgr. de sămânță de lucernă, trimite în ziua de 21 Ianuarie un delegat la București, să vadă ce s'a întâmplat cu cererea. Delegatul este îndrumat spre același serviciu al semințelor, la funcționarul Păruță Alexandru, care înțelege cu multă repezițiune, despre ce este vorba:

— Aaaa! Ați venit după lucernă, cu siguranță!

— Chiar așa, tovarășe, îi răspunde delegatul. Ce s'aude cu cererea noastră?

— Fiți liniștit, că e 'n mâini bune! Uitați-o aici!

Și Păruță Alexandru, deschide un sertar și cu o remarcabilă îndemânare scoate dintr'un dosar anumit — aji ghicit! — chiar cererea Direcției Canalului din Constanța.

— Așa e, că e asta? Inregistrată și aprobată în toată regula!

— Intr'adevăr... nu mai rămâne decât să ridice sămânța de lucernă. Cum trebuie să procedez?

— Cu răbdare! Toate se rezolvă, la rândul lor...

Delegatul n'a prea înțeles această argumentare...

— ...să vezi, tovarășe, a continuat Păruță, cererea o să stea aici în sertar, până când... vor veni și alte instituții cu cereri asemănătoare, ca să le rezolvăm pe toate odată.

Procedura era puțin obișnuită. Vasăzică, în cazul când nu se mai ivește nici o instituție, care să aibe nevoie de lucernă, pe șantierele Canalului Dunărea — Marea Neagră, caii ar trebui să se mulțumească cu... cererea înregistrată și aprobată. O singură concluzie se impune: funcționarul Păruță Alexandru, dela Serviciul Semințelor din Ministerul Agriculturii, păstrează încă prea multă... sămânță de birocrațism.

La contabilitate

de EM. IONESCU

Aveam câteva chestiuni de aranjat la fabrica de textile „Ilie Pintilie”. M'am dus de dimineață ca să pot termina de vreme. La șapte și zece mă aflu în fața ușii dela „Contabilitate”. Bat, și aștept răspunsul. Nimic. Bat iar, și apoi încă odată. Nici un răspuns.

— Or și adănciți în lucru și nu aud, îmi zic eu, și intru înăuntru. Privesc în stânga, privesc în dreapta, nici un funcționar... Poate că sunt în biroul alăturat; și mă îndrept într'acolo. Bat în ușă, o întredeschid și privesc înăuntru. Nici un funcționar.

— Poate că și-au mutat birourile la parter, îmi fac eu socoteala, coborând scările. Ajung jos și iar bat în ușă, și iar nici un răspuns. Iar deschid ușa și iar nu văd pe nimeni!

Mai zăresc în dreapta o ușă, bat, mi se răspunde și intru înăuntru. Acolo găsesc un tovarăș din Comitetul Sindical.

— Spune-mi, tovarășe, la dumneavoastră cine rezolvă chestiunile administrative?

— Funcționarii.

— Dar în birouri nu sunt. Și serviciul începe la ora 7, nu?

— Incepe, dar dumnealor sunt cam somnoroși... Înainte de șapte și un sfert nu-i prea găsești.

Mă uit la ceas: e șapte și douăzeci. Urç din nou. Intru în primul birou. Majoritatea funcționarilor sosiseră. Telefonetele erau ocupate.

— Allo... allo, tu ești? Aici e Aurel..., da, a fost un film grozav... tocmai acum am venit și eu... nu, nu mă grăbesc.

La un alt telefon, altă convorbire:

— Da, eu sunt Nicule... sigur... m'am văzut cu sora ta, i-a sărit un ochi și i-a dat la remailat... sigur...

— Tovarășu intervin eu, te rog...

— Te rog să ai răbdare, vezi că vorbesc la telefon. Da, Nicule, nu știu ce-a vrut unul, un tip de pisălog...

Convorbirea continuă mult și bine.

— Tovarășe, te rog, încerc eu din nou, spune-mi unde...

— Vis-a-vis, îmi răspunde un alt funcționar. Vezi că aici suntem ocupați... Vasăzică a divorțat și Nina!...

Am părăsit biroul, cu gândul să revin, după ce vor termina de povestit filmul, după ce se va remaila ciorapul și după ce Nina va termina procesul de divorț...

La eșire m'am întâlnit cu tovarășul din Comitet, cure mă întrebă:

— Ei, tovarășe ți-a plăcut?

— Nu mi-a plăcut deloc!

— Ehei, păcat că nu i-a văzut cineva dela „Urzica” în „exercițiul funcțiunii”... Ar fi putut scrie un reportaj interesant.

scrisori găsite de Tudor MUȘATESCU

Scumpe Grigore,

Ultima ta scrisoare, mi-a produs o mare plăcere, și m'am umplut de bucurie, chiar și pe vestă — că eram tocmai la masă, când am primit-o și aveam un preparat cu sos — fără șervet la gât, că, după scrisoarea soției mele către nevastă-ta și despre care nu am nici acum, absolut nici o cunoștință — ți-ai revenit în fire și ești, din nou, gata de luptă, așa cum te știam eu din posteriorul antecedentelor tale dinainte, — lucru foarte important, mai ales, acum, când — noi reacționarii — trebuie să începem muncile noastre de primăvară, ca să-i împiedicăm să și le facă ei, pe ale lor.

Fiindcă acu, văzuși vrea să ne învețe ei, cum să însămânțăm, a pus șeaua pe noi, rău de tot, cu planu de bătae care l-a dat acuma, dar tu nu te lăsa și spune la cărciumă, de exemplu, că ei vrea să distrugă recolta de retodele lor noi de muncă; să ne fixeze nouă data când să începem să semănăm și când să sfârșim de terminat. Păi cum să începem semănatul, până când nu umbli porcul cu foaie de ștevie în gură sau alt exemplu: cum să arăm cu tractorul și să semănăm cu semănătoarea, păi atunci de ce mai avem plug și boi în coșar, afară de noi ai noștri neamurile, de, care trebuie să ne ajutăm unii pe alții și ca să vezi cum își bate joc de noi, zice că fiecare tractor de alea, are câte-o herghelie de cai putere care îl împinge să meargă, dinăuntru care e minciuni, minciuni de seacă apa din puțuri cu ele că să se uite oricine într'un tractor, desfăcut la capac și nici pomeneală de cal nu vede înăuntru și dacă unu o zice că aștia sunt alții de cai, cai de uzină, că, adică, a luat puterea din cai, cum ai lua sufletul din om și a înconcentra-o bine la un loc și a vârit-o în tractor, tu răspunde că calul care nu mănâncă fân, nu trage și ia dă d-tă benzină la caii d-tale să mănânce și vezi dacă mai poate să-ți miște brișca din loc dar despre sămânță auzi că ș-o alegem ca să nu fie decât unu la sută corpuri străine adică — explică tu — să ne pierdem vremea să numărăm câte 99 de semințe de-oparte și de-abia la urmă să-i adăogăm și câte un bob de neghină, că cine a mai văzut om să stea și să numere semințele pe care le seamănă și să mai arăm pe deasupra și subsolul pământului cât mai adânc, păi dacă pui sămânță adânc în pământ — explică-le tu — nu mai are timp să iasă de-acolo nici în timp de 2-3 ani, plus că poate să dea și de vre-un izvor ceva, dacă e la adâncime și putrezește de nurați vezi grâu sau varză sau alte cereale în ochi nici când ți-oi vedea eu vaca mănând calul la șaretă, și pe urmă cum o să semănăm noi tot pământul pe care îl avem? Că dacă nu lași și locuri nearate în tre diferitele neamuri de semănaturi, vine de se îngheșuie semințele unele în altele și te pomenești la vară cu grâu care face car tofi în spice, ori cu șituleți de trazăre în porumb plus că dacă rămâne loc nearat și mai odihnește și pământul ca să prindă pu teri pentru când o veni „vocea” să ni-l dea îndărăt. Până atunci însă trebuie să fim cu ochii în patru, că ei sunt cu ochii într'o sută, asupra noastră de-ala noi ai noștri trebuie să ne întălăim și noi și să ne facem planurile noastre, ca să împiedicăm cum om putea mai bine, însămânțările astea, care încep acum fiindcă, — să fim sinceri, dragă Grigore, trebuie să recunoaștem că, — în timpul campaniei noastre de iarnă, — am fost foarte rahat, ca rezultat, față de noi înșiși, căci n'ați făcut nimic, — voi, oamenii mei — v'ați prezentat într'un mod inexistent, — dar nu este mai puțin adevărat, dragă Grigore, că, într'o comună de 1.500 de suflete serioase, nu ne putem bizui forțele noastre motrice pe trei nătăntoli care își umple gușile la cărciumă, cu băuturi spirtoase, fur-

nizate de banii mei, ca să aibă depozitat în corp lichid de rezervă, întocmai ca acele cămile din grădinile climatice din streinătate, sau dela alte circuri, care își face provizie de apă, în cocoșele sale, spre a avea cu ce să facă chef în pustiu — dumnealor, ca niște necunosători, își face duș la corp, pe dinăuntru și habar nu are de problemele grave pe care le avem, la ordinea zilei, în acest moment de primăvară, și care, dragă Grigore, ori ne punem pe treabă serios de tot, ori — dacă nu — fiecare să și vadă de gușa lui, dar însă, să și-o umple cu chimion, din chimirul său propriu, nu din sudoarea portofelului meu, fiindcă, din două, una, sau cealaltă:

1) Ori suntem convingși, gratis, de misiunea noastră istorică, ca chiaburi și burghemoșieri, care am fost loviți, în rațiunea noastră de a fi și într'un mod atât de agrar, încât ne-a pus la pământ;

2) Ori suntem niște măgari, cum spunem și adineauri, mai jos, și atunci, n'am nevoie de gușa nimănui, care — pentru o mână de țuică, — este gata, orișicând, să mă trădeze, pe-un șprîț.

Așa stând situațiunea, conform scrisorii ce mi-ai trimis, n'aș vrea ca convingerea lor politică să dureze numai atât cât ține leașa pe care le-o plătesc, fiindcă — în acest caz — scumpe Grigore — aceste convingeri, atât de costisitoare, — este imposibil ca eu să mai fiu tot atât de fraer și în cursul anului curent și, deci, prefer cu mult mai bine să mă lipsesc de acești gușați și dacă tu crezi totuși, că, aceste elemente, de soc, este absolut necesare, în comună, pentru lupta noastră, atuncea caută alții, prin satele dinprejur, dar însă, fii atent, ca, aceștia, să fie neapărat cu gușie cât mai mici și restrânse, ca să bea cât mai puțin și să poată vorbi cât mai mult și mai clar posibil, fiindcă, — în situațiunea în care ne aflăm, față de dușmanii noștri, dela putere, — nemiaputând trece la fapte reale, din cauza vigilenței pe care ei o posedă într'un mod atât de mărsav — noi, nu mai putem să combatem decât prin viu grai, arătând, prin svonuri frumoase și bine exprimate, la ureche, că, de exemplu aștia dela guvernul nostru și ceilalți, din toată lumea, — plus alea 2-3.000 de chinezi, care li s'au alătu-

rat, și care, — dupăcum îi arată și culoarea, — le toți bolnăvi de galbenare, ceeace este o boală care nu lăfă și se laudă, de dimineața până seara, că ei vrea pace și pace și iar pace, d'ăia tu, dragă Grigore, care ești om deșept și care pîrcepi, dintr'o vorbă, ce vreau eu să-ți spun, pe ocolite, trebuie să-i faci și pe ceilalți, din sat, să înțeleagă, că trebuie să lupte, prin toate mijloacele, împotriva. Pacea, ține activitatea lumii pe loc.

Dar, însăși, ce să mai insist, dragă Grigore, când lucrurile sunt cu ochi și cu sprâncene și cred că ești definitiv lămurit, asupra acestui subiect care se rezumă, pe scurt, în două vorbe, pe care trebuie să le înveți pe dinafară și să le transmiți celor în drept? Pacea, băete, ne omoară pe noi, și-atunci te țitreb sincer, între noi: eu, sau tu, sau alții de-ai noștri, suntem atât de tâmpiți ca să nu știm ce avem de ales? Afacerile se fac în timp de război, când e lipsă de orice, nu în timp de pace, când e de toate, și te distruge sufleteste ca tot ce-am putea agonisi la cazuri de lipsă, nefiind proști și având oarecare experiență din trecut, căci tu nu ți-ai cumpărat casele și cele 20 de pogoane de pe deal, prin tractatul dela Trianon și le-ai luat, în 1917, dela văduve, când mureau de foame, din cauza războiului, prin schimb de alimente, dând, în mod cinstit, un cjur de mălai, pe o prăjină de pământ.

Așa că, dragă Grigore, de îndată ce primești această scrisoare, pune-te imediat pe treabă sănătoasă, în comună, și — fie prin convingerea ta proprie, fie prin băuturi spirtoase sau alte explicații svoniste clare — plus 15.000 de lei, pe care ți-i voi trimite de îndată ce voi putea să deshumiez ceva monede din mormântul său, și să le schimb, fără rizic, — pentru voi, căci ale voastre sunt și la un caz nenorocit, le declar pe numele vostru, — fă tot ceeace poți ca să convingi, prin sat, că trebuie să se mobilizeze în corpore, cu mic cu mare, pentru a lupta împotriva celui mai crâncen război, care a fost pe lume vreodată și anume, pacea!

Te îmbrățișez cu toată dragostea și nu îți dobitoc, că mă supăr de veci.

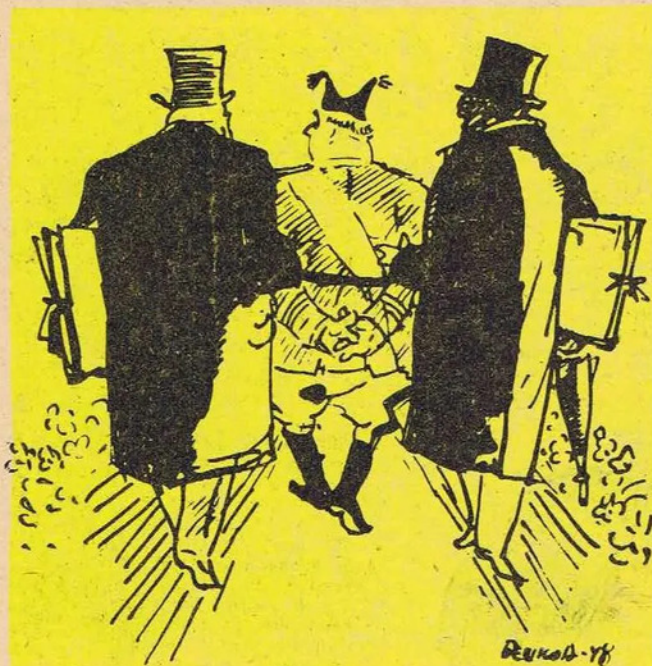
CONU MIȘU

— Măi Ștefan, n'ai vrea să te duci până alături, la alde Nae Osănză? Am auzit că are niște svonuri grozave!
— Fugi d'ăici! Pentru svonuri nu trebuie să mă duc la ei. Am eu singur destule!

desen din LUDAS MATYI

Desene reproduse dela expoziția de caricaturi din R. P. Bulgaria

"Șfârșitul" lui Franco:
— Unde domnilor, la Nürnberg?
— Nu, Excelența Voastră, la Lake Success!

desen de BEȘCOV

Istoria fani cuvinte

desen de C. BUIUKI

Mister Abbot, specialist în "Box"

de VASILE RONA

În toată America nu se găseau în total zece oameni, care să creadă, că boxeurul alb Lou Auma ar avea o cât de mică șansă de câștig în fața adversarului său, negrul Derek Patterson. Toată lumea era convinsă, că întâlnirea celor doi boxeuri, care își vor disputa întâietatea în finala campionatului de box profesionist, categoria semigrea, al statului Kansas din U.S.A., nu poate fi câștigată decât de negrul Patterson.

Cu două zile înainte de match, Bob Sanders, menagerul și antrenorul campionului negru, primește un telefon din partea consiliului orașenesc din Kansas City:

— Mister Sanders ?

— Da.

— Domnul primar vrea să vă vorbească. Veniți imediat la Primărie.

Mister Ralph Abbot, primar al orașului Kansas City, director al Băncii „Kansas”, coproprietar al marelui magazin „Boyce, Abbot et Co.”, mem-

bru onorific în Ku-Klux-Klan, l-a primit pe Sanders cu o caldă strângere de mână:

— Uite, Mr. Sanders, despre ce este vorba: negrul dumitale n'are voie să câștige întâlnirea cu Auma. Statul nostru nu poate fi reprezentat la finalele campionatelor U.S.A. de un negru. Ar fi o rușine pentru noi toți, noi, albi din Kansas..

Sanders rămase buimăcit:

— Bine, dar Derek este mult superior lui Auma...!

— Nu contează. Auma îl va face „knock-out” în rețuza cincea. Altfel, va fi vai de el: ajunge în mâinile noastre, al Ku-Klux-Klanului..

Sanders și-a dat seama: Patterson va trebui să piardă. Primarul este în stare să facă una ca asta... Patterson nu va mai boxa nicicând și el nu va mai antrena niciun boxeur pe lumea aceasta.

S'a ridicat încet, obosit, decepționat de pe scaun și s'a îndreptat spre ușă. Deodată auzi vocea primarului:

— Nu uita, însă, un lucru,

Mr. Sanders: de discuția noastră să nu vorbești nimănui. Bineînțeles cu excepția negrului dumitale.

În rețuza întâia Auma se retrăgea mereu. Ii era pur și simplu frică să treacă la atac.

În rețuza următoare Auma a mai prins curaj. Câteva lovituri ale lui și-au atins ținta: bărbia descoperită a negrului. Patterson se apăra, fără ca să se obosească. Lăsa impresia, că gândurile lui sunt undeva departe, că această întâlnire și rezultatul final nu-l preocupă deloc, — era de nerecunoscut.

Totuși, în rețuza treia, Patterson a pornit la atac. Pumnii lui loveau cu tărie. Adversarul nu știa cum să se apere, cum să fugă din fața acestor lovituri. Fața, bărbia lui Auma au rămas descoperite. Publicul țipa: „Un uppercut, Patterson, un uppercut!” Patterson era gata să execute acest ordin — pe urmă, însă, s'a răzgândit: „Ku-Klux-Klan... și mama rămâne fără sprijin. Mai bine mă las învins...”

În rețuza patra — după o lovitură slabă a lui Auma — s'a lăsat pe genunchi și spre marea surpriză a publicului și a tuturor americanilor, Lou Auma l-a făcut „knock-out” pe Derek Patterson.

După întâlnire Mr. Ralph Abbot, primarul orașului Kansas-City, s'a dus personal la Auma și l-a felicitat:

— Bravo, Auma, bravo! Prin victoria obținută ai dovedit superioritatea rasei noastre față de rasa neagră!..

Peste două zile un ziarist indiscret a publicat un articol foarte interesant în „Kansas Herald”:

„Mult iubitul nostru primar, Mr. Abbot — scria în articol — s'a dovedit a fi și un specialist în sport. Dumnealui a fost singurul locuitor al orașului nostru, care știa, că Auma îi este superior lui Patterson. Acest fapt îl dovedesc și pariurile: Mr. Abbot pariind victoria lui Auma a câștigat peste 400.000 de dolari!..”

(După o știre din presa yankee).

Umblu dom'le în neștire,
Nu mai pot să-mi vin în fire,
Permanent am febră mare,
Am și-un tremur la picioare
Mă hrănesc numai cu șoapte,
Nu mai am nici zi, nici noapte,
Iar iluziile-mi toate
Rând pe rând sunt spulberate.

Dacă iau ziaru 'n mână
Nu mai dorm o săptămână
Fiindcă, vezi, tot ce se face
Este numai pentru pace!
Doar atâta știu și basta!
Au cu toți deviza asta
Păi, cum dom'le să n'am crize?
Ce? Eu nu aveam devize?
N'aveam una cum au ei
Aveam multe, câte vrei
Stăteau doldora 'n valize
Astea zic și eu devize!
Inșă ei în mod tenace!
Au deviza pentru pace!
Uite asta praf mă face!...
Și mă 'ntreb mereu oștând
Până când, mă, până când?
Și în anii mei cei buni
Tot puteai din gros să-aduni...
Căci eram oricând, băiete
În mai multe comitete,
Comitete pe acțiuni
Unde-odată la trei luni
Acționarii se-adunau
Se-adunau și incasau.
Ba aic' niște procente,
Ba acolo dividende,
Comitete permanente
Și pe baze consistente,
Cu concluzii suculente!...
Pân' la urmă-aveai noroc
Te-alegeai și tu cu'n bloc!
Erai membru 'n comitet
Și-adunai bani berechet.
Inșă astăzi cum îți place?
Comitete pentru pace!
Auzi pentru ce, băiete
Se fac astăzi comitete!
Și-uite domnule belele
Uite cine intră 'n ele!
Intră, mă, așa deodată
Fără frac, fără cravață,
Și fărani și muncitori!
Simt că mă cuprind fiori...
Nu vorbesc de dividende
Nu vorbesc nici de procente
Eu parol stau ca pe ace
Și ei luptă pentru pace!
Și deși nu-s acționari
Acționează mă, sunt tari!

N'am pace!

de I. AVIAN

Aștia'n fiecare an
Dau producție peste plan
Și ce mai, o spun pe șleau
Aștia nici cuvânt nu au;
Nu respectă nici o formă
Sar într'una peste normă
Cică Planu-l împlinesc
Și când colo-l depășesc!
Aia dom'le cu petrolul
Nu mai lasă'n pace solul!
Și se 'ntrec toți între ei
Scot într'una la țigle
Și echipă cu echipă
Nu pierd aslăzi nici-o clipă!
Cu cât scot mai mult petrol
Cu-atât eu m'ajund, parol!

Eu turbez la nesfârșit...
Uite d'ăia 'nghiț în sec
Ei se 'ntrec și eu... mă trec!...

Și pe urmă și la sate:
Asta le-a'ntrecut pe toate
Auzi, Planul ce prevede
Dom'le să nu-ți vină-a crede!
Să te-apuci și să-i înveți
Carte, pe analfabefi!
Dintr'o țară ce alt' dată
Era ca exemplu dată,
Cunoscută și vedetă
Ca țară analfabetă!...
Acum ce au realizat?

Pralab

D'ăia dom'le-i tragedie
Fiindcă ce vreau eu să vie,
N'o să fie!...

Strig mereu ca un sălbatec
Și stau fript, ca pe jăratec
N'am nici nopți, nici zile bune,
Când îi văd cum scot cărbune
Când mă vezi, te apucă mila
Vina? Aia din Petrița!...
Aștia parcă merg pe roate
Dau și mult și calitate
D'ăia când aud așa,
Scade cantitatea mea!...
Ei dau turbă și lignit

Intrăm în anonimat!
Și pe urmă alt scandal,
E căminul cultural.
S'a dus crășma, s'a dus vinul
Fiindcă au acum Căminul!
Festivaluri și serbări
Teatru, dansuri, recitări...
Eu n'admit orice ar fi!
Au uitat și, de stafii
Au uitat de morții vii
De-orice fel de arătare
Și-alle chestii necesare...
Asta este inovație?
Ce-am dat noi, e educație
Că la noi era frumos!

Flămând, dar superștițios!...
Și aveam și eu folos!

Și-acum altă tragedie!
Fac câte-o Gospodărie
Colectivă, așa îi spune
Și din nou n'am zile bune!...
Vine-ăcea fiecare
Fiecare cu ce are
Au tot felul de-ajutoare
S.M.T.-uri și tractoare
Și nenorocirea-i mare
Că lucrează fiecare
Că lucrează, dar și are!
Să muncească? Da! Din greu!
Dar să n'ăibă ei. Să-am eu!...
O știu dela taică-meu
Nu c'aș fi om cu ambiții
Dar sunt chestii de tradiții!...
Și-apoi cum să nu mă 'njurii
Dacă nu-s primiți chiaburii?
Nu-i drept oare ce vreau eu
Să-am acolo omul meu?

Și acum bătu-m'ar vina,
Chinul mare... e cu China!

Parc'am înghițit chinina
Am sperat și eu, cumva,
Poate-poate, s'or certa
Și-o ieși de-aici ceva!...
Da de unde, fi-ai găsit
Mai mult s'au împrietenit
Și m'apucă, zău, neuroza,
Când îl văd p'ăla'n Formoza,
Alb de parcă-i dat cu talc
Tremurând pe catafalc!...
Cine l-a făcut să piară?
Ea, Armata populară!
Ca să vezi ce gâinion
Doamna Ciang la Washington
El pe insulă cu Sam,
Iar „ersatzul“ de armată
Fugărit în Vietnam!...
Iar în China aia mare
Construiesc fără 'necetare
Printro muncă ne'nteruptă
Ei tot pentru Pace luptă!

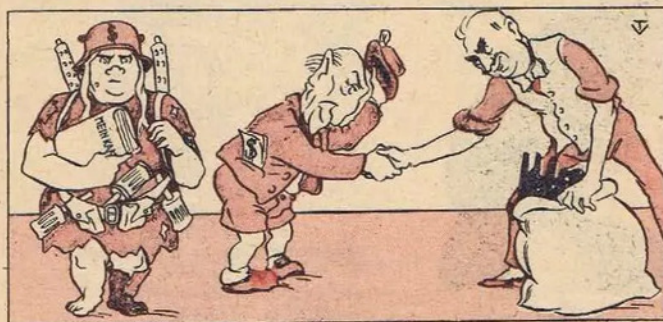
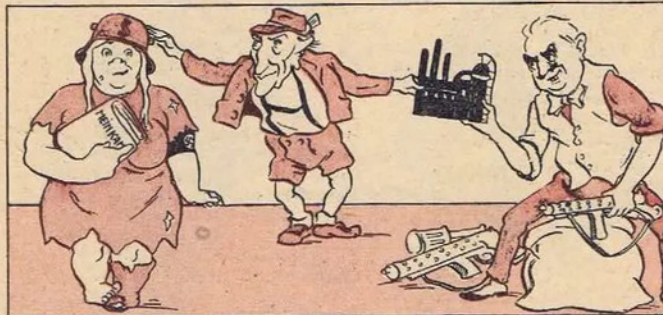
Asta dom'le mă'omoară,
C'am mai auzit aseară
Cum vorbeau (mă prind fiori).
Pe stradă, doi muncitori!
Să lucrăm mai mult, mai bine
Și în fabrici și în mine.
Să muncim în mod tenace
Asta-i lupta pentru PACE!

Pretutindeni, la sate, Căminele Culturale participă la munca de lichidare a analfabetismului, la răspândirea științei, la combaterea superștițiilor răspândite de chiaburii.

CHIABURII: — Au cursuri în fiecare seară... își strică vederea biețli oameni...
— Sigur, nu vezi? Pe noi ne văd din că în ce mai rău...

desen de VAL. MUNTEANU

Politica imperialistă în Germania Occidentală
desen de V. TIMOC

GĂINA

Trecea pe drum înfioat și burzului în gândurile lui cele negre. E alde Noană ăsta, căpetenia chiaburilor din Azoș, un rotofei numai osânză; averea și-a strâns-o bine înțeles cu sudoarea frunții altora, că muncind, pe holde, nu-l văzuse nimeni, de când e Azoșul pe lume...

Întâi ciula o ureche; apoi cealaltă. Bătea doba: „mâni la comună, se vaccinează găinile. Tot satu să vină cu oră-făniile lui”.

„Auzi dom'le, vaccinează găinile contra boalei. Hm, le merge bine... Oare de aici, el, alde Noană, vestit pentru limba cea împetriștată, n'ar putea șurubări ceva? Vreun svon, vreo gogoiță.

Și cu gândurile astea ajunse prin dreptul gardului babei Gia lui Papaleciu, cunoscută în sat drept gureșe neîntrecută. Baba Gia dereteca prin ograda.

— Auziși, babă Gio?
— Ce s'aud vecine?
— Păi doba de...
— Cu găinile? De; ce să zic. Ni le întărește contra bolilor!

— Ași! N'avea urechi pentru astea! Să-ți spun eu pentru ce le vaccinează.

Și al lui Noană se făcu numai șoaptă; se uită'n stânga, căută'n dreapta, ba puse și mâna pâlâie.

— Vorbe cu doctoriceala! Le numără, asta face!

— Le numără? D'apoi pentru ce?

— Ne la găinite, ne la ouăle: ne lasă numai cucoșii.

— Ce vorbești, vecine?

— Zău așa... Da ști ce ți-am spus: taină mare.

— Mormânt vecine.

— Și se 'ndreptă un pic, apoi iar se 'ntoarse la gard.

— Bre babă Gio, taie-ți găinile, vino să-ți dau eu pe urmă vreo 2-3 dela mine ca să le duci la vaccinatul ăla. Și-ți fac și un bine.

Cu asta chiar că-mi fac pomână, chicoti în gând chiaburul. Și nici n'apucă să facă zece pași că și auzi porțița babei Gia scârțâind și pasul lipându-i pe uliță. Se duce și ea pela alte babe ca ea, gândi a lui Noană.

...cât să fi trecut așa, de când se cinstea el în cărciumă la cuscu Lima? Păi când ieși la drum în spre casă, câteva babe încă vorbeau peste garduri, ori i se părea lui!...

— Și luă cărarea 'n spate până către casă. Nici nu intră bine pe porțiță că-l năvăliră fulgii.

— Ce e asta, măi femeie?

— Ei, păi tu nu știi nimic! Că tu trăiești pe altă lume. Se lau găinile. Așa că mai bine să le înghițim noi! Le țâiai pe toate!

Codău lătra la ușe.

— Care ești măi?

— Eu, baba Gia, vecine.

— Ce vrei?

— Păi, venii după găini.

— Du-te și tu la dracu!

Și alde Noană îi trânti furios ușa 'n nas.

EUGEN JIANU

O presimțire excepțională

DE V. REIL FLORESCO

Dovada palpabilă a faptului că ești în viață, este atunci când respiri, te miști, vorbești sau te urci în tramvai: dovada cea mai sigură că ești tu acela care te pretinzi după nume și pronume, o faci cu un „Extras din registrul stării civile pentru născuții în anul...”

O dovadă de aceasta îl trebuie și lui Iosef Segal, salariat la I.C.S.-Textila din strada Șelari. Funcționarul cere deci Comitetului Provizoriu al orașului Odobești, un extras precum că s'a născut la 30 Ianuarie 1917 și a fost înregistrat la Oficiul Stării Civile după două zile adică pe ziua de 1 Februarie 1917. După vreo două săptămâni, funcționarul primește extrasul de naștere și se duce să-l predea șefului de serviciu. Acesta, îl citește cu atenție și... rămâne pe gânduri. Apoi îi spune funcționarului:

— Dumneata susții că te-ai născut?

— Păi... așa cred, din moment ce sunt în viață...

— De unde ai știut dumneata c'ai să te naști?

— Păi... răspunde funcționarul perplex — eu propriu zis n'am avut de unde să știu, dar probabil...

— Ce „probabil”, tovarășe, noi nu vorbim pe probabilități! Aici actele vorbesc! Venirea dumitale pe lume a fost anunțată de tatăl dumitale... cu două luni înainte! Și-i cam ciudat! Mă rog, accept că poate fi pre-

văzută nașterea unui copil, cu două luni înainte. Dar cum a știut el cu două luni înainte, c'o să aibă un băiat?

— Asta numai știu nici eu! E drept că tata și-a dorit un băiat, dar să meargă chiar până acolo cu presimțirea...

— Păi vezi? De unde a avut tatăl dumitale excepționala presimțire... să te declare la Oficiul Stării Civile cu două luni înainte? Citește și dumneata!

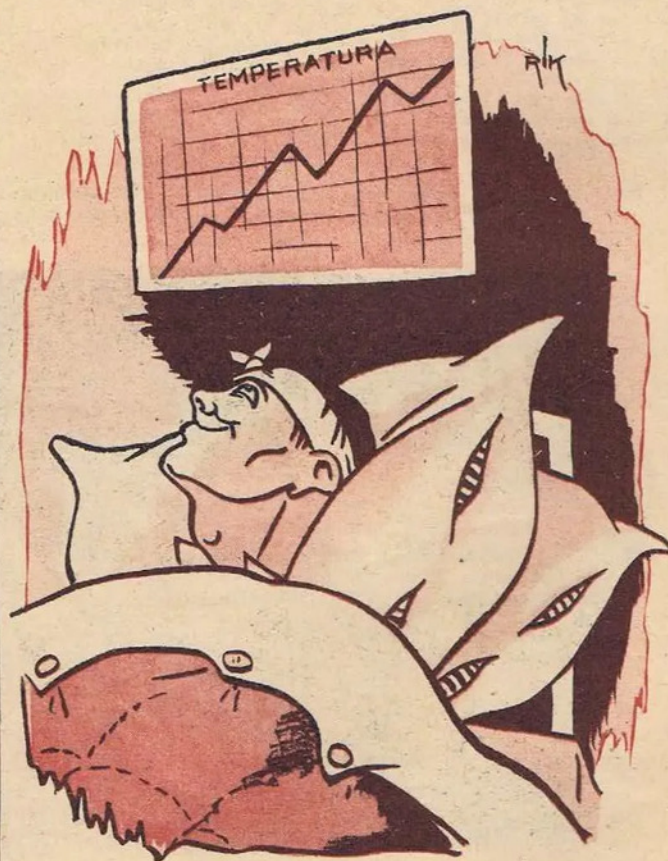
La funcționarul extrasul și citește: „Data înregistrării 1 Februarie 1917 — Data nașterii 30 Martie 1917 ora 10 a. m.”

— De necrezut!

— Cum să nu crezi, tovarășe? Uite ce scrie alături întărit de semnătură și stampilă: „Se certifica exactitatea prezentului extras. Ofițer al Stării Civile”.

Desigur că cel în cauză n'a fost dispus să admită această „exactitate”. Și a expediat o nouă cerere Comitetului Provizoriu al orașului Odobești, rugând să i se extragă din registrul un extras real, din care să reiasă în mod limpede că... întâi s'a născut și apoi a fost declarat!

Că se pot anticipa cu precizie matematice eclipsele de lună cometele și alte fenomene cerești nu-i vorbă... — însă să previi cu două luni înainte că soția îți va naște un copil de sex masculin pe ziua de 30 Martie la orele 10 dimineața fix, e prea din cale afară!...

CODAȘUL BOLNAV: instârșit, urcă și graficul meu...
desen de RIK

DIN ZONA DOLARULUI

desen de NELL COBAR

IN SGARDA STAPANULUI!

Ce face un slugoi stilat, atunci când, în aviditatea lui după bani, vrea să mai obțină ceva în plus, peste cât îl plătește stăpânului? Iată întrebarea care trebuie să a frământat o bucată de vreme ersatz-ul de creier al trădătorului Tito. Căci agentul pentru Balcani al imperialismului american găsește că serviciile sale ar putea fi și mai bine remunerate. Și, după matură chibzuință, slugoiul s'a hotărât să adopte și în privința noilor sale revendicări față de Wall-Street, o metodă pe care a mai aplicat-o în repetate rânduri în relațiile sale cu deținătorii de dolari. Este vorba de așa numita „metodă a javrei”, care spune că scheunând și lingându-i mâna, îl îndupleci pe stăpân. Și, așa cum ne informează agenția France Presse la 22 Februarie, Tito și-a pus în aplicare metoda. Într'un discurs ținut la Belgrad, căinele a scheunat jalnic că bancheerii americani ar putea fi ceva mai milostivi cu el.

Dar javrei i-a fost teamă că scheunatul să nu fie luat cumva drept mărâit și să se aleagă cu una peste bot. Și atunci s'a grăbit să lingă mâna dăruitoare de dolari:

— Cei care ne acordă împrumutul, trebuie să-și dea seama că acest fapt este și în folosul lor...

Ciracul lui Hitler a simțit însă că vorbise de pomană: bancheerii americani nu au nevoie de lecții dela el pentru a ști că atunci când acordă un împrumut, de pe urma lui au numai ei de profitat. Așa că, Tito s'a grăbit să adauge:

— Dacă va fi nevoie, vom accepta chiar ca o parte din planul nostru să nu fie îndeplinit.

Dacă vă închipuiți că valetul dolarului se referă la planul de vânzare către imperialiștii americani a țării sale (pe care ziarul „Washington Post” o numește cu atâta

„simpatie”: Titolaria), vă înșelați! Acest plan sinistru este îndeplinit și depășit cu prisosință. E vorba de așa zisul „plan economic” al Jugoslaviei, de care, de multă vreme, s'a ales doar praful și pulbere. Tito se declară gata să renunțe și la acest praful, pe care până acum îl arunca în ochii poporului jugoslav...

Ne-ar veni greu să prevedem ce efect va avea la Wallstreet șchelălăitul slugoiului. Va câștiga Tito, care consideră că pentru activitatea sa tot mai intensă de spion profesionist poate primi o leafă mai mare, sau imperialiștii, care-și fac socoteala că plătesc prea mult un agent care a înregistrat numai eșecuri și ale cărui zile sunt numărate?

INTRE COLEGI

De șapte ani de zile, Signor Giuliano, de profesie bandit, terorizează Sicilia. Furturi prin efracție, tâlhării la drumul mare, răpirea de oameni (cu restituirea lor, numai în schimbul unor importante sume) — iată câteva din sursele de venituri ale acestui onorabil cetățean.

Revista „New-York Times Magazine”, din 15 Ianuarie, făcând pe scurt biografia lui Giuliano, citează câteva date destul de interesante din viața sa, destul de bogată în evenimente. Astfel, aflăm că, pe conștiința banditului, apasă nu mai puțin de două sute de cadavre. S'au emis, în total, — împotriva sa — 144 mandate de arestare — (nici unul nefiind însă adus la îndeplinire), iar pedepsele la care a fost condamnat — în contumacie — însumează 1344 ani de închisoare. Banda sa este înarmată cu cele mai moderne pistoale, mitraliere și aruncătoare de foc.

Cum se poate că, de șapte ani, Giuliano își face mendrele, nestingherit de poliție? Cum se poate că el își permite să dea, ca o adevărată vedetă, interview-uri gazetelor de senzație, ba chiar să apară și în jurnalele de actualități cinematografice?

Explicații sunt mai multe: în primul rând, după cum se știe, poliția italiană este mult prea ocupată cu arestarea și împușcarea muncitorilor care cer sporirea salariului cu 30 lire lunar, pentru a mai lua în seamă problema prinderii unui individ care nu a furat până acum decât suma infimă de 2 miliarde lire în total.

În al doilea rând, între Giuliano și marii latifundiași din Sicilia, există, după cât se pare, legături care sunt departe de a fi de ordin pur sentimental.

Însfârșit, tot „New-York Times Magazine” ne desvăluie motivul cel mai important pentru care Giuliano se lăfăie în Sicilia nederanjat de nimeni: în urmă cu o lună, el a trimis președintelui Truman o telegramă, în care-i cere artilerie, tancuri și aviație, promițându-i în schimb alipirea Siciliei la Statele Unite ale Americii.

Truman nu a răspuns încă acestui mesaj. Nu ne este greu să înțelegem de ce: între Giuliano care-i oferă Sicilia și de Gasperi, care-i pune la dispoziție întreaga Italie, președintelui U.S.A. îi vine greu să hotărască care dintre amândoi este banditul pe care poate conta mai mult.

ARMONIE

Săptămânalul francez „Carrefour” s'a aruzat, în numărul său din 17 Ianuarie, să pună pe două coloane cele ce se spun și cele ce fac cei trei înalți comisari din Germania Occidentală.

Dăm și noi mai jos câteva extrase din articolul publicat de „Carrefour”, din care se poate vedea deplina armonie care domnește între gauleiter-ii americani, englez și francez în Germania.

Nürenberg. — D. Brian Robertson, înaltul comisar englez, a desmășit într'un interview acordat ziarului „Die Tat” „zvonorile” care circulă în rândurile populației germane că americanii folosesc „planul Marshall” ca mijloc de șantaj.

Colonia. — La un banchet dat de un grup de mari industriași din Ruhr, d. John MacCloy a declarat textual: „Dvs., germanii, nu trebuie să uitați că, la urma urmelor, Statele Unite au la dispoziția lor o armă foarte puternică: planul Marshall!”

Bonn. — D. André Francois Poncet, înaltul comisar francez, a subliniat, într'un discurs ținut în fața personalului autorităților de ocupație franceze, că între cei trei comisari occidentali există numai sentimente de stimă reciprocă și afecțiune.

Washington. — Ambasadorii englez și francez s'au prezentat la departamentul de stat, cerând în mod insistent să i se împună d-lui MacCloy să nu mai ia măsuri de unul singur.

Berlin. — Ziarul de sub licența americană „Süddeutsche Zeitung” publică părerea d-lui MacCloy despre colegii săi așa cum a împărtășit-o unui colaborator intim al său: „Robertson este un nesuferit îngâmflat, iar Poncet un prostănac, care nici măcar nu știe precis ce vrea!”

Citind cele de mai sus, nu ne mai mirăm de numele cu care a fost botezată de cercurile ziaristice germane colaborarea dintre cei trei șefi ai forțelor de ocupație din Germania Occidentală: Tripla Neînțelegere, deci, într'un anumit punct de vedere, și anume, al scopurilor lor imperialiste și războinice, înțelegerea funcționează totuși perfect.

N. MINEI

Serafima Sergheevna se pregătea tocmai să plece din clădirea în care era sediul colhozului. Când coborî în grabă scările, un automobil de culoare cafenie, stopă brusc la intrare. Noului sosiți, unul înalt, celălalt mai scund, coborîră din mașină.

— Mă numesc Starîin — spuse cel înalt. Lucrez la „Inturist“ și însoțesc pe domnul, corespondent al ziarului „New-York Post“.

Celălalt nu-l lasă să termine:

— Brown — se recomandă americanul, scoțând din buzunar un dicționar englezor-us, — John Brown din New-York.

— Să facem cunoștință, spune Serafima Sergheevna. Mă numesc Klimanova, președintele colhozului „Planul cincinal“.

— O, yes, îmi pare foarte bine.

Mr. John Brown începu să vorbească repede englezește...

— Vrea să spună — traduse Starîin — că a venit într'adins, în regiunea aceasta. Colhozul dvs. e așezat departe de oraș și Mr. Brown socotește că tocmai de asemenea sate îndepărtate trebuie să se intereseze reprezentanții presei americane.

— Satul nostru e într'adevăr cam departe de oraș, spuse Serafima Sergheevna. Dacă Mr. Brown se pricepe la agricultură vă aveam de văzut aici multe lucruri interesante.

— Eu, — spuse Mr. John cu mândrie — pricepe la toate, yes.

— Să mergem să vedem colhozul, propuse Starîin zâmbind.

Astfel au trecut ei pe lângă noua clădire a atelierelor colhozului, pe lângă grajdul cel nou și uzina hidroelectrică. Serafima Sergheevna văzând complectă nepăsare a americanului, hotărî să nu-i mai arate nimic. „Lasă-l să aleagă singur ce vrea, gândi ea. O să vedem ce caută“.

— O, casa aceasta, strigă Brown oprindu-se încântat.

Mică, cu două ferestre, înegrită, aplecată într-o parte, gata-gata să cadă, stătea în mijlocul grădinii, o colibă cu acoperișul de paie.

— Ce casă îngrozitoare, spuse Brown zâmbind, încântat de sine. Cum se poate trăi într'un așa casă? Asta, cum se spune, în rusește, grozăvie. El făcând repede aparatul și luă câteva poze. Ahoi intrară într-o bojdeucă joasă și întunecoasă. Pe dumeaua de lut stătea în fața sobei un plug de lemn. Corespondentul zâmbi satisfăcut, fotografie plugul, cuptorul și pereții care stăteau să se dărîte.

— Cum chiamă colhoznicul care locuiește aici? întrebă Brown.

Serafima Sergheevna se aplecă spre geam și arătă spre casa vecină:

— Iată, vedeți șirul acela de case cu acoperișuri noi? În prima din dreapta locuiește familia Pelaghiei Zulcovo — care până la Revoluție a locuit aici. Acum căsuța ei se păstrează ca o amintire a vieții noastre de odinioară. Până în 1917 toată Dubovița noastră se compunea numai din astfel de „sgărie nouri“.

Brown privi fața zămbitoare a lui Starîin și ieși în stradă. El mergea frunzărind dicționarul și din când în când privea pe furiș frumusețile colhozului.

Glasuri tari, care răsunară deodată din grădina vecină, schimbă proasta dispoziție a americanului.

— Aceasta-i casă-laborator. Aici este câmpul nostru de experiențe, explică Serafima Sergheevna. Intrăm în laborator?

— Laborator? se miră Brown.

Soarele care apunea se reflecta în mii de culori în sticlutele și eprubetele cu substanțe chimice de pe masă. O fată tânără, îmbrăcată în halat alb, ieși în întâmpinarea musafirilor.

— Un corespondent american, spuse Serafima Sergheevna. Vizitează colhozul...

— Nina Carova a terminat la noi școala

primară, apoi a învățat mai departe. Faceți cunoștință... În prezent e studentă la Academia Agricolă. Își face aici stagiul de practică. Experimentează un nou soi de grâu rezistent la ger. A strâns de pe câmpul de experiență o recoltă record.

— O, record! se însufleți Brown. Și eu obținut în linerețe record mondial... Eu...

— Mister Brown, traduse Starîin, a căștigat recordul mondial la urcarea și coborîrea scărilor unui sgărie-nori precum și recordul mondial de durată la șederea pe un bloc de gheață într'un costum de baie... A-fără de aceasta Brown spune că grâul rezistent la ger se cultivă pe suprafețe întinse în America și că varietățile sale sunt neîntrecute.

— Scuzați, vă rog, se adresă Nina, vreau să vă rog ceva. Eu nu cunosc bine limba engleză și am primit o scrisoare din America din Statul Nevada. Poate vreți dvs. să mi-o citiți.

— „Dear Miss Nina, citi Starîin. Soiul dvs. de grâu a stărnit un mare interes în-

tre fermierii din statul nostru. Noi suntem încântați că“...

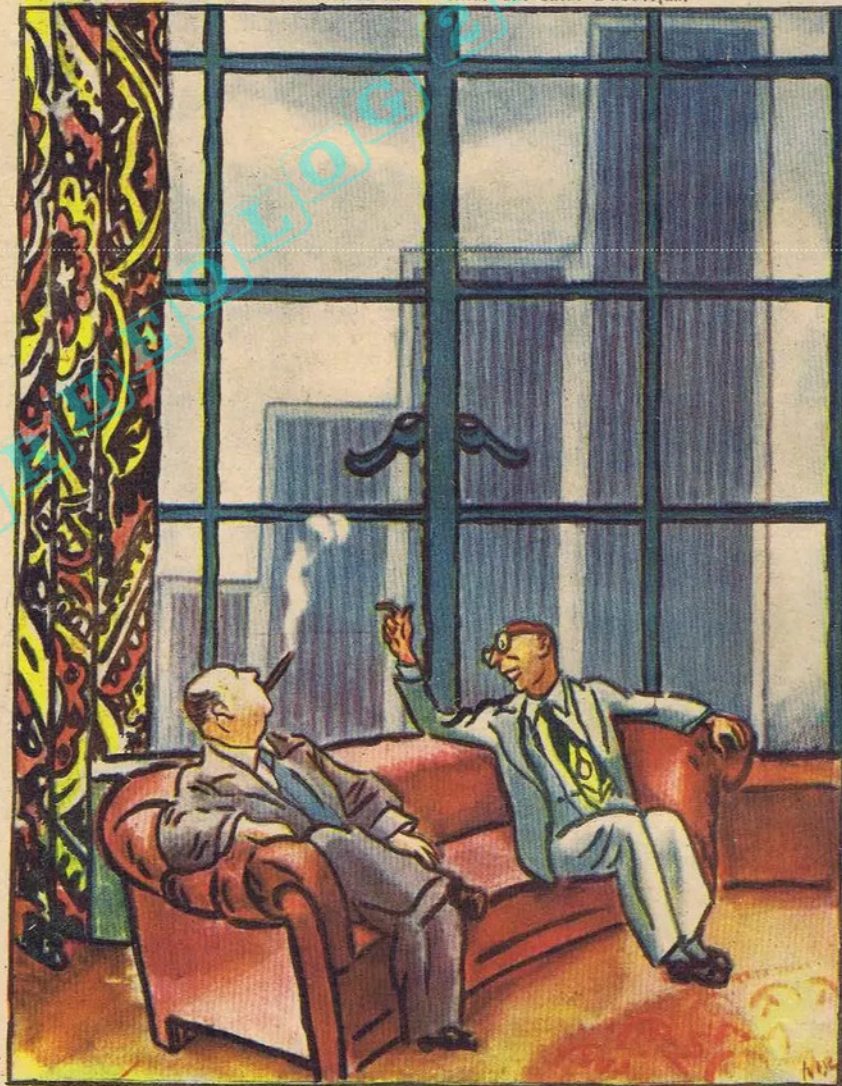
— Noi n'avem timp — întrerupse Brown cititul scrisorii. Trebuie să ne grăbim...

O lună mai târziu, după vizita lui John Brown în colhozul „Planul cincinal“ a apărut într'un ziar din New-York articolul iui intitulat: „Ce-am văzut în Rusia“. În articol, printre altele „senzații“ se vorbea și despre satul Dubovița:

„Satul Dubovița se compune dintr'o singură casă pe jumătate dărămată, în care locuiește tot colhozul, Sub ochii mei, președintele colhozului un țăran înalt, cu o barbă până la brâu, țara doi copii mici și o bătrână spre casa-laborator unde se făceau cu ei experiențe de rezistență la ger.

În loc de pâine, în Dubovița cresc numai ciuperci (de altfel au pălărioare așa de demodate că la noi în America n'ar putea fi purtate nici de cele mai sărace și urite)“.

Iată ce-a văzut Mister John Brown, reporter new-yorkez, în colhozul „Planul cincinal din satul Dubovița...“

INTRE WALL-STREET-MANI:

—Acesta este palatul trustului nostru de armament: are diagrama beneficiilor pe care le realizăm. În felul acesta, le avem permanent sub ochii noștri...

Desen de ISER

O boală provenită dintr-o butelie

de H. OBEDEANU

Atanasie G. Atanasie, s'a dus să-și cumpere în rate o butelie de „Aragaz”. Foarte bună măsură — își murmura el în gând — aceea de a vinde camenilor lucruri cum s'ar spune de necesitate, mai ales în rate.

Citind în ziare și adresa unde asemenea strașnice obiecte se găsesc, Atanasie G. a nimerit la „Fero-Metal”, str. Smârdan, etajul I-ii, Serviciul Vânzări În Rate. Aici, a cumpărat mai întâi un formular în patru ediții, fiecare ediție cuprinzând două foi, fiecare foaie cu două pagini tipărite, fiecare pagină trebuind completată. Toată ziua următoare, Atanasie G. Atanasie s'a ocupat exclusiv cu procurarea semnăturilor, inclusiv a ștampilelor. Au semnat și stampilat doi directori, președintele și secretarul sindicatului, o tovarășă dela State-Salarii. Om eminent curios, la sfârșitul operațiunilor, Atanasie a recenzat 18 stampile și semnături, 4 referate, una anexă și una adresă; ceace, oricum, nu se poate spune că-i exagerat. Cu hârtiile frumos aranjate într'un dosar special creat, cu inima înrețită de importanța pe care o căpătase între timp umila sa persoană, Atanasie G. Atanasie s'a prezentat din nou la „Fero-Metal”, str. Smârdan, etajul I-ii.

În primul rând, funcționarul respectiv l-a privit curios, apoi l-a cercetat cu amănunțime hârtiile, a descifrat indescifrabilele semnături, a citit stampilele. La sfârșitul începutului, i-a scotoct actele și a pornit la lucru, la verificarea propriu zisă. Știți însă că se mai întâmplă ca președintele sau secretarul sindicatului să fie într'o ședință: unul din directori să fie plecat pe teren; iar tovarășa dela State-Salarii, să aibă o serioasă criză de lumbago verificabil. Din aceste motive, funcționarul verificator a dat numai 32 de telefoane; timp în care, Atanasie G. Atanasie a așteptat, a așteptat, și-a răsucit mustața, a îngâlbentit etc., mă rog, ca omul. Până la urmă totuși, s'a dovedit că el este el, că cei cari au semnat, chiar au semnat, ș.a.m.d. Cum însă ornicul din perete arăta o oră înaintată (exact ora de închidere), Atanasie G. Atanasie, a fost invitat să revie în altă zi.

A urmat o pauză. Apoi iar o pauză. În pauza dintre pauze, i s'a dat să semneze trei polite și a fost trimis la casierie să depună 1.700 lei. Iar când pauza doua a luat și ea sfârșit, a ajuns la un tânăr înimos și vioi, unde s'a împotmolit. Tânărul acesta înimos și vioi, pleptănat cu mult ulei de nucă, l-a privit cu atenție pe Atanasie G. Atanasie, — cu atenție încordată — a luat hârtiile acestuia, le-a pus deoparte și l-a cerut actele de identitate. Cu atenție i-a cercetat și actele, dar tot deoparte le-a pus. Atanasie G. Atanasie a mai semnat de două ori și a fost detașat la o funcționară de-alături. Aceasta, i-a prezentat vechile lui formulare săracele, — colorate de cerneluri ca o picătură cubistă — și i-a indicat cu degetul pagina doua, jos, unde a mai semnat de 4 ori.

Sâmbătă dimineața la „Competrol” a semnat numai de trei ori și după amiază iar de trei ori. Nu este întâmplător faptul că, Duminică dimineața, Atanasie G. Atanasie a căzut bolnav. Consultați, medicii spun că suferă de o hipertensiune oftalmică. Boala aceasta rară, se manifestă prin aceea că Atanasie G. Atanasie nu vede dinainte-i decât semnături, stampile, referate și un nesfârșit șir de funcționari care cer noi și noi amănunte și completări.

Toți medicii susțin că vindecarea se poate obține numai printr'un șoc asemănător celui prin care bolnavul a mai trecut. De aceea, Atanasie G. Atanasie s'a hotărât: își cumpără și un aparat de radio în rate, la același instituție

Muncitorii din porturile franceze descarcă armamentul american în mare. (Ziarele).

Muncitorii, către Schuman :

— Acum ești mulțumit, domnule ministru ? Docherii descarcă materialul de război pentru Vietnam...

desen de OIK

Reveniri...

În Nr. 21 din 6 Decembrie am arătat că prin originala împărțire administrativă a suburbanei Tudor Vladimirescu-Canal, un copil născut pe teritoriul acestei comune, la cățiva pași de primăria Jilava, nu poate fi înregistrat aici, tatăl copilului fiind obligat să facă mai mulți kilometri până în cealaltă comună. Deși nu s'a luat încă nicio măsură de ordin administrativ, speranța noastră, că situația aceasta se va schimba, rămâne în picioare, deși copiii au și început să meargă dea bușile...

În numărul 19 al revistei noastre, sezizăm faptul că harta autogării centrale RATA, susține negru pe alb, că, plecând dela București spre Sinaia, întâi este Breaza și apoi Câmpina.

Odală cu apariția numărului 21 al „Urzicii”, lucrurile s'au schimbat. Breaza nu mai era trecut, nici înainte, nici după Câmpina. Cu alte cuvinte, Breaza fusese rasă de pe fața hărții. Actualmente, deși au trecut vreo patru luni, decât semnalasem curioasele cunoștințe ale autorului hărții cu pricina, Breaza, tot n'a reapărut pe hartă.

Dacă, eventual, cei vizați, nu știu unde s'o plaseze, cel mai nimerit lucru, ar fi să consulte...un manual de geografie. E ieftin practică și mai ales... bine documentat.

.. și succese

În Nr. 25 din 5 Februarie, am arătat că administratorul spitalului Dr. Cantacuzino din str. Vasile Lascăr, neglijează să cumpere ghița necesară bolnavilor dela secția ginecologie. După apariția articolului, tov. administrator și-a însușit critica „Urzicii” și a asigurată spitalului ghița necesară. Iată o știre care ne „desghiață inimile”!

În articolul „Tabla înmulțirii”, publicat în numărul 24, semnalăm că ascensorul Institutului de Statistică, nu funcționa. Dar, în urma articolului nostru, ascensorul a fost reparat, dovedind că administrația Institutului, e la... înălțime.

„URZICA” REVISTĂ ILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI HUMOR

APARE SUB CONDUCEREA UNUI COMITET

Redacția: Strada Brezoianu Nr. 23—25

Telefon: 3.30.10 — 4.75.31

Editată și imprimată de „UNIVERSUL URZICA primește corespondențe, articole, desene dela toți cititorii săi. Colaboratorii noștri sunt rugați să-și trimită numele și adresa exactă.

Scrisori

Dragă Urzico,

Trebuie să-ți mărturisesc că sunt un mare iubitor al Capitalei noastre. Am cutreierat adesea Bucureștiul dela un capăt la altul și, tot mergând pe diferite străzi, m'a cuprins o nedumerire, pe urmă alta și alta, încât, acum vreau să recurg la ajutorul tău, ca să mă lămurești, dacă poți.

Uite, de pildă, în plin centru, am descoperit strada Caimatei. Ce-o fi însemnând „caimata”? Vreo dragătorie străveche? Vreo personaj celebru, pe vremuri? Diferiți specialiști pe care i-am consultat, nu au fost în stare să-mi dea un răspuns satisfăcător. Și strada se cheamă mai departe Caimata, probabil din respect pentru rezonanța necunoscută a cuvântului.

Dar de strada Sapienței ce părere ai? Treacă dela noi, străzi pline de virtuți ca Inocența și Prudența, dar e de neînțeles că strada Păcii nu și-a găsit, mai curând, loc în orașul care o apără.

Ce să mai spunem despre străzi fioroase ca Rinocerulul, Tigriul, etc. de parcă ai fi în junglă.

Dar Sirenele, Silfidele, Minotaurul și toată trupa? Ce rost mai au?

Nu mai pomenim de atâtea alte străzi care au rămas pe numele vreunui mare proprietar al locului și nimeni nu a încercat să le schimbe, moștenirea.

Nu crezi și tu, dragă Urzico, că asemenea... moșteniri, ar trebui aruncate la coș?

B. MARIAN

Urzico,

Boala de care sufăr și un medic care m'a consultat, m'au trimis într-o bună dimineață la Centrul de Reumatologie. Cei de aici, la rândul lor, au constatat că am nevoie de câteva ședințe de radio-terapie și de injecții, și m'au trimis pentru asta, la Dispensarul Bucur, din strada cu același nume. La dispensar, după ședința de raze, o soră, m'a trimis la secția chirurgie, pentru injecție. Aici în sfârșit, m'am oprit. M'am oprit vreo două ore, până când am îndrăznit și m'am adresat unei surori:

— Soră, te rog...

— Dumneata?

— Pentru o simplă injecție! Iată am și fiola la mine.

Mă așteptam ca întrebarea următoare să fie în legătură cu felul injecției. Dar s'a întâmplat altfel.

— Faci parte din Circa noastră?

La răspunsul meu negativ, sora mi-a comunicat că nu-mi poate face injecția.

— Dar, soră, te rog, înțelege-mă, mi-am făcut tot aici ședința de raze făceți-mi și in-

jecția. E ora 12, copilul trebuie să vină dela școală, soțul dela fabrică, și apoi, am și fiola! În două minute ați putea...

— Nu ne învâța pe noi câte minute durează o injecție! Nu se poate!

— Dar, soră, te rog...
— Cereți aprobarea dela doctorul Ionescu.

Doctorul Ionescu, căruia m'am adresat, mi-a dat imediat aprobarea.

— Soră Pop, am aprobarea!
— Nu pot crede că doctorul a aprobat una ca asta!

Iar m'am dus la doctor și acesta a venit cu mine.

— Soră, de ce nu-i faci injecția?

— Nu pot, doctore. Nu am... vederea bună!

„Bună voința” sorei Pop, era cu ochi și cu sprincene.

— Atunci, fă-o d-ta, soră Celente, se adresează doctorul, altei infirmiere.

— Val doctore, ce aveți cu mine de mă persecutați? răs-

punse aceasta, bosumflată. Aceste răspunsuri, au anihilat efectul ședinței de raze pe care o făcusem înainte.

— Și apoi, continuă sora Celente, nici nu avem spirit! Așa că, degeaba îți mai pierzi timpul, mi se adreseă ea, categoric. Fără spirit, nu facem injecții!

Și nu mi-a făcut. Spirit, poate s'ar mai fi găsit la dispensar, dar bunăvoință, mi-am dat singură seama, că lipsește total. Și am stat, dragă Urzico, la dispensar, dela orele 9 până la orele 13, pierzând astfel atâta timp...

Nu crezi, dragă Urzico, că ar fi timpul ca dispensarul Bucur, să se dispenseze de astfel de surori? Nu de alta, dar prea sunt vitrege...

D. PAULA

Str. Popa Farcaș nr. 7

Urzico,

Cred că știi și tu că I.T.C. a luat hotărârea să permită urcarea prin față în tramvaie pentru persoanele cu copii mici. Măsură e foarte bună, însă e rău faptul că nu toți vatmanii aplică măsura în aceeași măsură. Așa e cazul vatmanului 4639. În timp ce-și făcea serviciul pe linia 9, în ziua de 15 Februarie, în stația Izvor, o femeie cu un copil mic în brațe, din cauza aglomentației, s'a urcat prin usa din față. Numai că manipulantul manipulând un ton categoric, i-a poruncit să coboare, amenințând că altfel nu pornește tramvaiul. Și s'a ținut de cuvânt, tinând cinci minute tramvaiul în stație, în loc să se țină de dispoziția Direcției Generale.

Tu nu crezi, Urzico, că având o asemenea linie, vatmanul 4639 a pornit pe un drum greșit? PANDELESCU GH.

Urzico

Frumos aparat de radio avea fabrica „Suveica”. În fiecare zi, la ora mesei, el era instalat în sala cantinei și tovarășii muncitori aveau plăcuta ocazie să asculte tot ce-i nou, pe călea undelor. Dar într-o zi, tovarășul Vasile Chirimuș, se uită puțin la aparat și spune:

— Nu prea-mi place cum cântă! E bolnav! Are ceva!

Și Chirimuș a luat „bolnavul” și l-a dus la „doctor”. Cam prin August 1949 a avut loc internarea „pacientului” la...

nu se știe ce „sanatoriu”, — adică atelier de reparat aparate de radio... Celor aproape două sute de muncitori ai „Suveicii” le-a venit destul de greu fără aparatul de radio.

Dar și-au zis: dacă-i bolnav, e bolnav! Știe Chirimuș ce face! Că doar are... ureche muzicală! După două săptămâni însă, melomanii manuali încep să cântă „facă muzică”!

— Tovarășe Chirimuș, ce s'aude cu bolnavul?

— Aveți răbdare, surăde acesta; operația a reușit, iar pacientul a intrat în convalescență. Adică aparatul a fost reparat și acum trebuie să fie probat dacă funcționează perfect.

Septembrie...
— Tovarășe Chirimuș, a trecut o lună.

— A trecut, fraților, dar nu i-a trecut bolnavului! Am făcut proba și, drept să spun, nu-mi place cum cântă; știu eu ce spun, — am ureche muzicală!

Octombrie...
— Tovarășe Chirimuș, ce s'aude cu „urechea muzicală”?

— Are ceva la unde!
— Si așa am ajuns în... Februarie 1950!

— Tovarășe Chirimuș, unde ai dat aparatul? îl întreabă muncitorii. Că s'au împlinit șapte luni de când ne-ai dat asigurări că „pacientul” a intrat în convalescență și parc'a intrat în pământ! De friguri palustre să fi suferit, piciorul în gips, să-l fi avut și tot l'ar fi trecut până acum!

— Ce știți voi? răspunde muș. Aveți voi ureche muzicală?

După șapte luni de așteptări, Urzico dragă, ne-am săturat de „urechea muzicală” a lui Chirimuș. Noi îl vrem pe „pacientul” așa cum s'o fi aflat, chiar în stare de convalescență, sau cum s'ar zice, vrem aparatul... în carne și oase. Noi credem, că, de data aceasta, tovarășul cu urechea muzicală va avea... urechi de auzit!

A. AUREL

Dragă urzico,

De data asta îți scriu noi, locuitorii comunei Cornurile-Prahova. Nu e vorba despre noi, ci despre halta comunei noastre. Cu ea ne întâlnim în fiecare dimineață când plecăm la lucru la Uzinele 1 Mai Ploiești.

Și această întâlnire este foarte neplăcută, fiindcă halta se arată neospitalieră lăsându-ne să așteptăm afară trenul. Ne-ar primi ea, dar n'are decât o baracă mică de scânduri în care e instalată casa de bilete. Așa

că noi stăm în frig în fiecare zi, așteptând trenul care se mai întampla uneori că întârzie. Fiindcă alte halte au săli de așteptare încăpătoare, noi o așteptăm și pe cea a haltei Cornurile. Mai ales că urma să se construiască de-acum doi ani. Dar, după cum se vede, sala asta de așteptare a fost trecută pe linie moartă.

Totuși noi, dragă Urzico, te întrebăm: Oare trebuie să mai așteptăm mult sala de așteptare?

Cățiva muncitori din Com. Cornurile-Prahova

Dragă Urzico,

Eu stau în comuna Poiana de Sus, la capătul județului Dolj, acolo unde gorjanul bate palma cu doljanul. Comuna mea are și-o gară, Gilort. Duminică de dimineață mă duc la gară să prind primul tren.

— Un bilet până la Craiova! Îi cer casierului, când îmi vine rândul.

Acesta îmi dă biletul, eu dau banii și când dau să plec, observ greșeala.

— E pentru Filiași, zic eu.

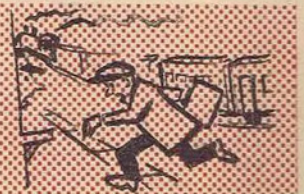
— E pentru Filiași! zice el.

— Păi eu am cerut pentru Craiova.

— Ai fi cerut dumneata pentru Craiova, dar noi n'avem pentru Craiova.

— Dar eu vreau să merg la Craiova.

— Uite ce e, dom'le! Ia biletul ăsta, până la Filiași, cum ți-l dau eu și acolo te dai jos și iei alt bilet în cot'nuare până la Craiova și gata socoteala! E diferență d'un pol, da' nu contează!

— Cât sta trenul aici? îl întreb pe controlor când ajung la Filiași.

— Zece minute. Vasăzică, am timp. Mă dau jos și fug spre casa de bilete.

— Un bilet pentru Craiova! cer eu când îmi vine rândul.

— Nu mai e!

— Păi de ce să nu fie? Dela Gilort mi-a spus că aici sunt bilete.

— Au fost, da' nu mai sunt! Și la urma urmii, gara Gilort să-și comande biletele!

— Bine! Până și-o comanda Gilortul bilete, dă-mi dumneata unul.

— Așteaptă puțin că-ți fac unul de mână! face el indispus.

— Eu aș aștepta, dar nu mă așteaptă trenul. Parcă-l văd că pleacă...

— Ce să plece, c'a și plecat! aud o voce în spatele meu.

Eh! Și am rămas în Filiași până la trenul următor. Noaptea târziu am ajuns la Craiova. Tu ce crezi de pătania mea, dragă Urzico?

NICOLAE ROȘOGA

dela cititori

Urzico

Asistența noastră medicală, a studenților, are de toate: și medicamente și medici și infirmiere și aparatură. Numai dulăpioare pentru depozitarea medicamentelor nu are. Ca să remedieze această situație, tovarășul director a făcut demersuri, și la sfârșitul lui Decembrie a obținut dela „Higiena Școlară” a Sfatului Popular, un număr de 30 de dulăpioare. Adică mai exact a obținut aprobarea de a ridica respectivele dulăpioare dela Unitatea Nr. 6 a fabricii „Răsăritul Roșu”. Și în aceeași zi tovarășul director a luat legătura telefonică cu tovarășul Simion dela „Răsăritul Roșu” care trebuia să dea dispoziții pentru eliberarea dulăpioarelor.

— Tovarășe director — sună răspunsul — reveniți peste câteva zile. Acum suntem ocupați.

— Și peste câteva zile oamenii s'au prezentat la Unitatea Nr. 26 ca să ridice cele 30 de dulăpioare sanitare.

— Dacă vreți să le ridicați, luați-le, le-a răspuns responsabilul unității, dar încă nu s'au vopsite! Trebuie să primim dispoziții în acest sens.

Oamenii s'au întors la Asistența Medicală și-au povestit faptele. Tovarășul director a pus mâna pe telefon:

— Tovarășe Simion, de ce n'ai dat dispoziții pentru vopsirea dulăpioarelor?

— Scuzați-mă, am uitat. Dar în cel mult trei zile le puteți ridica. Vor fi vopsite până la unu!

— Si după trei zile oamenii s'au prezentat din nou. Responsabilul i-a privit, le-a zămbit și le-a vorbit:

— Măi tovarăși, dacă vreți să ridicați dulăpioarele, luați-le dar...

— Tot nu-s vopsite încă?

— Ba da, sunt vopsite, dar nu au... broaste! Dacă nrim dispoziții, noi, le instalăm.

S'au întors oamenii, tovarășul director al asistenței medicale a pus mâna pe telefon, l-a chemat iar pe Simion și răspunsul a venit prompt.

— N'aveți nicio grijă, se vor pune. Săptămâna viitoare le aveți gata de întreținere.

— In ziua fixată, oamenii s'au prezentat din nou:

— Ei tovarăși, putem ridica dulăpioarele? Sunt vopsite? Au broaște?

— Sigur că au. Dacă vreți, le puteți ridica, dar le lipsesc... geamurile!

Pe cei dela Asistență i-a cuprins amețeala. Abia s'au mai putut întoarce la Asistență și să povestească noutatea tovarășului director, care a pus din nou mâna pe telefon:

— Suntem la mijlocul lui Februarie și încă nu ni s'au livrat dulăpioarele programate la sfârșitul lui Decembrie!

— Nu există, tovarășe! Geamul e un fleac. Uite dau chiar astăzi dispoziții și în câteva zile puteți ridica dulăpioarele. Că mie nu-mi plac amărățile. Și pentrucă tovarășului Simion nu-i plac amărățile, Asistența Medicală Studențească nu poate folosi medicamente pentru simplul motiv că nu are unde să le depoziteze.

Noi credem, dragă Urzico, că asemenea moduri de a pricepe munca, trebuie închise pentru totdeauna într'un dulăp cu... șapte rânduri de broaște și cu șapte rânduri de geamuri.

IONICĂ SCURTU

Dragă Urzico

Printre alte multe produse, fabrica „Dâmbovița” vinde și fire de bumbac. Firul cum se știe este înfășurat pe un sul de carton. Cartonul și firul astfel înfășurați, formează mosorul.

Îți dau aceste noțiuni pentru că sunt necesare povestirii de mai jos. Când o întreprindere cumpără o cantitate de mosoare desigur că ea plătește bumbacul și nu sulul de carton. Și operațiunea e simplă: se cântărește mosorul, apoi se cântărește sulul de carton, și diferența de greutate între acestea două e chiar greutatea bumbacului. Ce dispoziție crezi însă că a dat, acum câțiva timp, inginerul Nicolae? Ascultă:

— Pentru fiecare client, se vor lua șapte mosoare și se vor cântări. Apoi se va rupe bumbacul de pe ele, când putem cântări sulurile goale și se va face diferența!

— Păi bine, tovarășe, am replicat noi, muncitorii, de ce să iuăm mosoarele și să rupem bumbacul de pe ele, când putem cântări sulurile goale? Că doar avem... câteva mii.

— Faceți așa cum v'am spus: pentru fiecare client câte șapte mosoare de pe care se va rupe bumbacul!

— Păi, e păcat de bumbac! Ce facem cu el?

— Cum ce facem cu el? Nici atâta lucru nu știți? Il dăm la deșeuri!

— Și să procedăm astfel pentru fiecare client?

— Sigur. Pentru fiecare client luați câte șapte mosoare, le cântăriți, apoi rupeți bumbacul și cântăriți sulul de carton!

Și datorită acestei „ingenioase” metode, se pierdeau în fiecare zi câteva kilograme de bumbac.

Nu crezi, dragă Urzico, că astfel de metode sunt bune de dat la... deșeuri?

ELISABETA DUMITRESCU

Dragă Urzico

Când am simțit emoția primei litere scrisă cu mâna mea la tablă — mi-am dat seama că încep să devin alt om. După prima literă a venit a doua și următoarele și curând de tot am învățat alfabetul. Bezna neștiinței de carte era risipită...

— Bravo, Arjoca! Îmi spune Elena Manolache, care preda cursurile la școala de alfabetizare a filaturii.

— Felicitările mele, Dumitra! adaugă Natalia Niculescu — a doua învățătoare. Și adresându-se celorlalte eleve: luați exemplu dela noi, care ne străduim să vă îndrumăm pe calea luminoasă a științei de carte.

Bucuroase că acum vom ști și noi să scriem și să citim, noi cele 50 eleve venim regulat la cursul de alfabetizare.

La 25 Decembrie 1949, Elena Manolache și Natalia Niculescu au plecat în concediu. Înaintea plecării, și-au luat rămas bun dela noi, spunându-ne:

— Ne vedem imediat după anul nou, Până atunci, faceți exerciții scriind în fiecare zi alfabetul. Luați exemplu dela noi!

Vacanța trece. Vine Anul Nou, vin zilele de lucru, noi, elevele venim regulat la cursuri, — numai profesoarele nu vin.

Lucrătoarele — eleve, văd că n'au ce exemplu să ia. Adică exemplu bun. Și văzând că trece o lună și mai bine și profesoarele dau exemplu de indiferență totală față de obligațiile lor, am cerut să ne trimită altă învățătoare. Aceasta s'a prezentat imediat la post, în persoana tovarășei Marla Comănescu. Și n'a făcut paradă de „exemplu”. În schimb, vine regulat la cursurile de alfabetizare și depune toată răvna pentru elevele ei dragi. Așa, mai zicem și noi! Avem ce exemplu să luăm!

DUMITRA ARJOCA
tesătoare la „Intex”

Urzico

Numele meu este Malvina M. și lucrez la fabrica „Tableta”. Săptămâna trecută am simțit o durere ușoară între coaste și m'am dus la cabinetul medical să mă consult.

— E ceva grav? îl întreb eu pe medic, după ce acesta a terminat cu ciocănitul și eu am terminat de zis „33”.

Doctorul mă bate încurajator pe umeri și-mi spune călduros!

— Răceală! O răceală ușoară. Deși nu-i grav, n'o poți neglija. Îți trebuie o frecțiune.

Foarte bine! gândesc, dacă-i vorba de o frecțiune, mi-o voi procura imediat dela cabinetul medical — că doar „Tableta” e cea mai mare fabrică de medicamente și...

— Și-acum ce mai aștepti? îmi intrerupe medicul gândurile.

— Păi... frecțiunea.

— Aaa, frecțiunea? Nu avem! Dar îți fac o rețetă și-o procuri dela orice farmacie.

— Dece, dela farmacie? Avem și noi frecțiuni.

— Avem, dar nu acum. Treci peste câteva zile.

Câteva zile la rând, am trecut pe la cabinetul medical și medicul îmi spunea mereu:

— In depozit avem suficiențe sticlufe cu frecțiuni. Cabinetul medical e aprovizionat cu tot felul de medicamente, afară însă de frecțiuni. Eh, dacă'iți avut nevoie de un calciu gluconat...

— E bun pentru frecționat? — Nu, da' zic...

Fiind o răceală ușoară, mi-a trecut ușor. Dar mi-a trecut și pofta de-a mai răci. De atunci mi-am propus să fiu mai prudentă: când o fi să mă mai îmbolnăvesc, să contractez ceva la care să se poată vindeca imediat cu... calciu gluconat! Nu-i bun pentru frecționat, dar... e mai la îndemână cabinetului nostru medical!

MALVINA M.

Urzico

Trebuie, dela bun început să-ți fac o mărturisire: sunt un individ extrem de noștror. Așa de pildă, acum câteva zile, mi s'a făcut o poștă grozavă de șuncă. Și, cum tocmai treceam prin fața magazinului de stat „Unic” de pe Calea Vădărești, am intrat îndăuntru. Mă îndrept spre secția de mezelărie. Pe teștea, în spatele vitrinei, se lăfia o halcă de șuncă de toată frumusețea.

— Două sute de grame de șuncă, spun eu vânzătorului.

— Nu vă putem servi, spune el.

— Cum așa? Doar aveți șuncă berechet!

— Șuncă avem, dar nu putem vinde... pentrucă... nu e aici caserifa.

E ora nouă și zece minute și caserifa ar fi trebuit să fie de mult la postul său.

Vânzătorul, ridică din umeri, indiferent, și-și vede mai departe de treburi.

— Aveți condică de reclamații? întreb eu.

Vânzătorul privește lung la mine și după câteva clipe ae gândit, îmi spune:

— Nu vă putem servi nici cu condică de reclamații!

— Dece? Pentrucă nu e caserifa aici?

— Condică de reclamații nu o dăm așa, una două, pentru orice fleac, îmi răspunse tăios, vânzătorul.

In fața unor argumente atât de serioase... și mai ales eum caserifa încă nu apăruse, iar condică de reclamații — n'aveam „dreptul” s'o reclam, m'am declarat „sătul” de șuncă și am ieșit din magazin.

Oricum, dragă Urzico, vânzătorul cu pricina al magazinului „Unic”, are niște metode „unice” de a servi clienții. Eu cred, că ar trebui să i se... servească o papară care s'o împartă juma-juma cu caserifa.

A. T. ELENA

— Și-acum ce mai aștepti? îmi intrerupe medicul gândurile.

— Păi... frecțiunea.

— Aaa, frecțiunea? Nu avem! Dar îți fac o rețetă și-o procuri dela orice farmacie.

— Dece, dela farmacie? Avem și noi frecțiuni.

— Avem, dar nu acum. Treci peste câteva zile.

Câteva zile la rând, am trecut pe la cabinetul medical și medicul îmi spunea mereu:

BINE SCUTURAT!

Desen de NEEL COBAR

